

שולמית וויטנברג צוענית Shulamith Witenberg

י. צדקין שעון-השמש (ברונזה) O. Zadkin

היא אמנם שוללת כל וותור והנחה פופולריים. ובכל זאת היא נשתחררה בהחלט מן המסגרת המצומצמת של יופי, המובן רק למומחים. היא הנה בשורת העצמים המדברים, המובנים והנתפסים. יוסף צדקין כאילו בא פריסה—בשנים הראשונות שלפני המלחמה—להדריך את מנוחתם של הפסלים. אפילו את פיקסו הוא הכריח לחשוב על מטרותיו. רק המשוררים היו, כמצדדיו, מגינים עליו ומפרשים את כוונותיו הפלסטיות.

בבית מלאכתו מצופפים הפסלים, הראויים לכך. שיעמידו אותם במקום פומבי, על ידי כך ימצאו את מקומם הנכון כל אותם הפסלים הבנויים מיסודות חיוביים ושלייליים, שבהם כעת מצטיינת אמנותו של צדקין, — בכדי למחות מעל עיני העוברים והשבים את אי-הידיעה הישנה של האור, זה אדון כל הצורות, אז ינסף לרוח-הקודש הטהורה של צדקין יסוד חדש, דבר מה נשגב, הדומה למיתולוגיה מוחשית, ויעלה בידי האמן הצעיר, אשר זמן כה רב נשא בשקט את התנכרות הקהל אליו, להוכיח גם לאלה, אשר כל כוח שיפוטם היא אך ורק ההרגשה.

יותר מאשר הצייר, מחוייב הפסל הנקרא אל המקומות הפומביים, אל המגרשים והרחובות, לחשוב על תעודתו. להיות המשורר האפסי של זמננו.